
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ZSOLTÁR 119 - VI.

Zsoltár 119, 41-48

2014. 11.02

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 1.Korinthusi levél 1.18-31.

Imádkozunk: Köszönjük, Mennyei Atyánk, hogy boldog hittel, élő reménységgel vallhatjuk: mi is azok közé tartozunk, a bolondok, a nemtelenek, az erőtelenek és a semmik közé, akiket magadnak kiválasztottál és elhívtál a mi Urunk Jézus Krisztusunkban. Mert akik vagyunk, Átala vagyunk, ami igazságunk van, az Ő igazsága, ami bölcsességünk van, az Ő bölcsessége, és ami erőnk van, azt mind Őáltala Tőled kapjuk. Magasztalunk és dicsérünk ezért. Megvalljuk töredelemmel, hogy boldogítón és üdvszerző elhívásod ellenére gyakran hajlik önmagunkra szívünk, és így a mindenből a semmihez fordulunk, az erőből a gyengeséghez, a bölcsességből a bolondsághoz. Kérünk, Mennyei Atyánk, oldozz föl önösségünk alól, tisztíts meg bennünket bűneinkből, vétkeinkből, szülj új életre Szentleked kegyelme által, s add nekünk most is megváltó, megvilágosító, erőket adó szent Igédet. Megnyitjuk szívünket, lelkünket, szent hívással hívunk és várunk, jöjj közénk, légy itt velünk, áldd meg istentiszteletünket és benne mindannyiunkat egyen egyenként. Krisztusért, egyszülött Fiadért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: 119. zsoltár 41 - 48. vers

És szálljon reám, Uram, a te kegyelmed, a te szabadításod, a mint megígérted, Hogy megfelelhessenek az engem gyalázónak [a magam szavával], hiszen bizodalمام van a te igédben!

És az igazságnak beszédét se vedd el soha az én számtól, mert várom a te ítéleteidet!

És megtartom a te törvényedet mindenkor és mindörökké.

És tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem.

És a királyok előtt szólok a te bizonyosságaidról, és nem szégyenülök meg.

És gyönyörködöm a te parancsolataidban, amelyeket szeretek.

És felemelem kezeimet a te parancsolataidra, amelyeket szeretek, és gondolkodom a te rendelkezéseidről.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Luther Márton, még mint Ágoston-rendi szerzetes, buzgó kegyességgyakorló és egyúttal gyöttrődő lelkű atyafi volt, rendre járt gyónni a középkor gyakorlata szerint. Staupitz volt a gyóntatója, aki tán rettgett is már Luthertől, mert szinte napszám járt hozzá gyónni. Feljegyzik, hogy egy alkalommal hosszú gyónás után Staupitz feloldozta Luthert, aki elindult kifelé a teremből, de az ajtóban visszafordult, és azt mondta, eszembe jutott még néhány. Ekkor Staupitz elmondatta vele hangosan az Apostoli Hitvallást, és amikor elérkeztek ahhoz a szakaszhoz, hogy *hiszem a bűnök bocsánatát*, nem engedte tovább menni, hanem újra meg újra megisméltette vele: *hiszem a bűnök bocsánatát*. Nemcsak azért mondom el ezt, mert Luther szívében talán itt érlelődött a reformáció nagy gondolata, hogy egyedül kegyelemből, hit által igazulunk meg, nyerünk bűnbocsánatot és új életet. Hanem azért is mondom ezt, mert a felolvasott zsolnárszakasz egyenesen elvezet bennünket ehhez a magatartás-formához. Ha elfogy a szavunk, a bölcsességünk, az érvünk, ott van számunkra Isten igazsága, olykor egy-egy mondatbab, olykor egy-egy ígében, és ha már nem is tudunk mást mondani, ezt mondhatjuk, és ez megtart és megsegít bennünket. Ezért kiált így a zsolnáros: ne vond meg soha az én számtól az igazságnak beszédét! -, ne vedd le az ajkamról, ne vond el a számtól ígédet, ha nem marad semmi más, hadd tudjam ezt mondani.

De az egész szakaszról is kell mondanom valamit. Ha fölidézzük a múltkor hallott, ötödik szakaszt, abban azt láttuk, hogy a korábbiakat is összegyűjtve egy fókuszba, arra kéri a zsolnáros Istent, hogy ő legyen a tanítója, a vezetője. Ilyen kéréseket fogalmazott meg: taníts, oktass, vezérelj, hajlítsd a szívemet, fordítsd el a gonosztól a szívemet, éltessem engem igazságod útján, teljesítsd ígéretedet, fordítsd el rólam a gyalázatot, éltessem engem ígéreted szerint. Nagy kérések ezek, az imádkozó ember buzgó fohászkodásai. Azt is láttuk, hogy ennek a szakasznak a végén egy megfordítás is van: kéri Istent, hogy tanítsa, vezesse, éltesse, ugyanakkor kimondja, hogy kívánczik Istennek a határozatait után.

A mai szakaszban világossá válik ennek a megfordításnak a lényege. Korábban arról beszélt, mire kéri Istent, mit tegyen Isten. Tanítsa, vezesse, éltesse, teljesítse ígéreteit. Itt pedig arról beszél, hogy ő mit tesz. Tanítsa Isten, s mondja itt, ebben a szakaszban a zsolnáros, hogy megfelelhessenek az engem gyalázónak. Oktassa Isten – kéri a zsolnáros –, mert várja ítéleteit. Éltessem engem – kéri a zsolnáros az előző szakaszban –, most azt mondja: megtartom törvényedet. Azt kéri: fordítsd el rólam a gyalázatot, most pedig azt mondja: tágas téren járok, mert határozataidat keresem. Éltessem engem – kéri a zsolnáros –, és most itt azt mondja: *gyönyörködöm parancsolataidban, amelyeket szeretek*. Nem is akarom ezt mind végigmondani, látjuk máris, aki Isten kegyelmét, szeretetét, vezetését, oktatását, ígéreteinek megerősítését, éltető kegyelmétkéri, azzal egyidejűleg, hogy kér, elkötelezi magát arra, hogy Isten útján jár.

De közelebről is meg kell nézzük kedves testvérek ezt a szakaszt, mert ebben is kibomlik számunkra egy nagy titok. A fölolvastott rész sejteti és meg is érteti velünk, hogy itt egy drámai helyzet, egy vitahelyzet vagy még inkább: egy szorongatott helyzet van, és ha ezt a részt kivennénk a 119. zsolnár nagy folyamából, még

önmagában is sokra tanítana. A vitahelyzetet kétféle módon írja le a zsoltáros. Egyrészt általánosságban azt mondja: Uram, a Te kegyelmed, a Te szabadításod szálljon rám, amint megígérted, hogy megfelelhessenek az engem gyalázóknak, hiszen bizodalمام van a Te igédben. A helyzet az, hogy gyalázzák a zsoltárt. Pedig, vagy éppen azért, mert: bizodalمام van Isten igéjében. Ez nagyon gyakran bekövetkezik a hívó ember életében, hogy azért gyalázzák, mert hívó. Bár, állítólag, egy csodálatos világban élünk, a legszebb világok legszebbikében, melyben mindenki úgy él, ahogy neki tetszik, mindenki azt hisz, amit jónak tart, mindenki úgy cselekszik, ahogy jónak gondol. Mindenkinek mindent szabad, virágozik ezer virág. Mégis, azt látjuk, azt tapasztaljuk, hogy az Isten-hívókat szokás gyalázza. Így mondom, hogy szokás, mert ez elég gyakran megesik. Rettenetes helyzet ez, főleg ha annak a tükrében nézzük, hogy akik Istenben bíznak, azok erőket kapnak, akik Istenben hisznek, azok világosságban járnak, akik Istenben hisznek, azok tudnak az élet legfontosabb dolgairól, az életünk kulcskérdéseiről. Szinte érthetetlen is, hogy miért bántják, miért gyalázzák, miért szorítják őket sarokba. De a versből az is kiderül, hogy kettős itt ez a gyalázat, mert nemcsak a hívőt, hanem hitének tárgyát vagy forrását is gyalázzák. Azt mondja a zsoltáros: szálljon rám, Uram, a Te kegyelmed, hogy megfelelhessenek az engem gyalázóknak, hiszen bizodalمام van a Te igédben. Nem azt mondja, hogy bizodalمام van, nem egy általános bizakodásról szól, mondván: hiszek valami kozmikus hatalomban, hiszek valami ki-mondhatatlan, véghetetlen erőrendszerben, hiszek egy kreatív intelligenciában... Pedig vannak efféle közmegegyezéses, Isten nevét ki sem mondó, hit-tartalmat meg sem fogalmazó megállapítások: én is hiszek, te is hiszel, mindenki hisz, van valami emberfölötti, van valami világon túli. A zsoltáros azt mondja: a Te igédben van bizodalمام. Mi abban az Istenben hiszünk, aki beszél, abban az Istenben hiszünk, aki megfejté önmagát az ember számára, aki szól hozzánk, kinyilatkoztatja magát, van mondandója az ember számára. Nem egy néma, elvonatkoztatott, nem is tudjuk kicsoda-micsoda valakiben-valamiben hiszünk. A Te igédben van bizodalمام.

Emlékszünk, a múltkor így könyörgött a zsoltáros: *teljesítsd ígéretedet szolgálóknak, aki fél Téged*. Ezt úgy magyaráztuk: teljesítsd ígéretedet, vagyis: töltsd be szavadat. Ha az ígéret szót összenézzük a most magyarázott verssel, látjuk: ugyanaz a szógyök áll benne: *szólni*. Ha Isten szól, az ige, az ige pedig ígéret is. Teljesítsd ígéretedet, erősítsd meg ígéretedet, abban bízom, amit szólsz. Amikor Isten szól, nem azt mondja, amit magunktól is tudunk. Aki előveszi a Bibliát és sűrűn lapozgatni kezd, nem fogja benne megtalálni a szorzótáblát, nem tudja belőle kiolvasni az elemek periódusos rendszerét, nincsen benne kis növényhatározó, ezeket tudjuk magunktól is, Isten így teremtett meg bennünket. Mindenki kapott természetes bölcsességet, ismeretet. Isten, amikor szól, ígéreteket ad, vagy még inkább önmagát szólja, önmagát közli, isteni életre hívja meg az embert. És most azt mondja a zsoltáros, hogy nemcsak engem gyaláznak, hanem azt is, amiben hiszek. Jó lenne, ha úgy tudnánk élni, hogy szent alázattal elmondhatnánk: Uram, igéd tökéletes, tiszta világosság, engem gyaláznak, mert gyalázhatnak, mert gyenge vagyok, mert erőtelen vagyok, mert vétkeket követtem el, mert tele van az életem mindenféle

zűrzavaros, rendezetlen dolgokkal, mert melléfogtam, mert rosszul viszonyítom az emberi viszonylatokat, - de a Te igéd tökéletes. De most itt kettős a teher a zsoltároson, őt is és az igét is gyalázzák.

A másik drámai helyzet itt ebben a szakaszban akkor válik majd számunkra világossá, amikor azt mondja: királyok előtt szólok a te bizonyosságaidról és nem szégyenülök meg. Korábban is beszélt már arról, hogy az életének voltak olyan helyzetei, pillanatai, amikor a főemberek, a nagyok, a hatalmasok (vagy ahogyan Pál apostol mondja a Korinthusi levélben: a bölcsek, az erősek, a nemesek, a valakik) megszegyenyítették őt. De azt mondja: Uram, ha velem vagy, ha Igédet nem vonod meg a számtól, ha semmi mást nem is tudok mondani, csak a Te igédet és kinyilatkoztatásodat, akkor nem szégyenülök meg. Isten kinyilatkoztatja magát, ezért van miben bízom, és van mit mondanom, Isten megerősíti az Ő ígérését, ezért nem szégyenülök meg, Isten éltet engem és világosság ragyog rám, ezért tudok az Isten útján járni. Mindennek fényében most négy egyszerű tételt szeretnék röviden kiemelni a szakaszból. Kicsit másféle fordításban, mint ahogyan olvastuk, magyarázó jelleggel.

A zsoltárosnak első nagy kérése: adj szót. *Ne vond meg beszédedet az én számtól.* Adj szót. Ha Isten szót ad nekünk, szavakat bíz ránk, megtölti a szívünket és a lelkünket istenes beszéddel, akkor az – a zsoltár szava szerint – az igazság beszéde lesz. Szálljon reám, Uram, a Te kegyelmed, a Te szabadításod, amint megígérted, és az igazságnak beszédét soha ne vedd el az én számtól. Egyszóval: nem vagyunk birtokosai az igazságnak. Igazságod beszédét ne vond meg a számtól. Az igazság mindig ajándék. Aki ezt tudja, azt tudja azt is, hogy nem úgy van a dolog, hogy miután fölszállt előttünk valami az örök és egyetemes igazságból, azt gyorsan el is tettük magunknak, elsajátítottuk, latinul: appropriáltuk, propriumunkká, kizárólagos tulajdonunkká tettük, aztán, ha szükség van rá, elővesszük. Eleve hát, milyen hosszú az út a szívüinktől a szánkig?! És amíg az igazság beszéde, amit őrzünk a szívünkben, eljut a szánkig, már rég vége van a dolognak.

Aztán a 45. versben azt mondja a zsoltáros: *tágas téren járok, mert határozataidat keresem.* Tágas téren járni azt jelenti, hogy olyan helyzetbe jut az ember, amikor teljességgel fölszabadul. A Jób könyve szerint a tágas tér, ha Istentől kapjuk, olyan véghetetlen, mint amilyen véghetetlen távolságban van a föld az égtől. Olyan véghetetlen, mint az Isten bölcsessége. Azt mondja Ézsaiás, hogy a nap és a hold megszegyenyül és elpirul, amikor Isten bölcsességével találkozik (Ézs 24,23). Isten bölcsességének nem tudunk a végére járni (Jób 11,9). De mit mond a zsoltáros? – Tágas téren járok, mert bizonyosságaidat keresem. És akkor nyílt meg ez a tágas tér számunkra, amikor elkezdjük az Isten bizonyosságait keresni. És íme, itt van, amit mondtam, milyen hosszú az út szívüktől a szánkig, amikor szorosságban vagyunk. Szorosság, hogy meg kell valakit vigasztalni, de csak tehetetlenkedünk, szerencsétlenkedünk. Csak egy szó kellene, csak egy gesztus kellene, de mi csak öntjük magunkból a bölcsességeket, ám ezek pusztá idéetlenkedések, közhelyek, és nem találnak, nem érkezik el a célhoz. De jó lenne a vigasztaló beszéd tágas tere. Igen-t vagy nem-et kéne mondani, semmi egyebet: vagy igent, vagy nemet. Ahogy Jézus mondja: *igenetek legyen igen, nemetek legyen nem, s ami előlött va-*

gyon, a gonosztól vagyon (Mt 5,37). És nem tudunk igent mondani, és nem tudunk nemet mondani. Van egy jó német szó, jain, igen-nem, ezt mondjuk. De jó lenne a tágas tér, hogy beszorítottágunkban tudjunk határozottan igent mondani, vagy határozottan nemet mondani. Útba kéne valakit igazítani, egy egyszerű mozdulattal: arra; és hányszor vagyunk úgy, ahogy egyébként szoktunk lenni, megszólít itt bennünket valaki a Királyhágó-téren, mondja, kérem, merre van a Tartsay Vilmos utca? Bár mindennap ötször végigmegyünk rajta, mégis a fejünkhöz kapunk: merre is?! És lelki értelemben és igazság értelmében és bölcsesség értelmében és élet értelmében? Tágas téren járok, mert keresem a Te határozataidat.

Harmadjára, az is ide tartozik, hogy beszéljünk a királyokról is. Talán ennek ez a közepe a szakasznak: *királyok előtt szólok a Te bizonyosságaidról és nem szégyenülök meg*. A Példabeszédek könyve azt mondja, ha a király előtt vagy, ne legyél bőbeszédű, inkább hallgass. Vagyis viselkedj illedelmesen, ne kellesd magadat (Péld 25). De most azt mondja a zsoltáros, én viszont a királyok előtt szólok bizonyosságaidról és nem szégyenülök meg. Azt mondja Péter apostol a zsoltárt idézve: amely követ az építők megvetettek, az lett szegeletnek fejevé és aki abban bízik – a zsoltár így mondja – annak nem kell elfutni. Péter így adja vissza: az nem szégyenül meg (1Péter 2,6). Nagyon talányos a szegyen szó. Mi már nagy evezőcsapásokkal haladunk az atlanti civilizáció felé és könnyen elfelejtjük, hogy keletről jöttünk, de azért talán van még bennünk valami a keleti ember mentalitásából, és értjük, hogy a nyugati ember számára a rosszak rossza a kudarc, míg a keleti ember számára a rosszak rossza a szegyen. A zsoltáros szava itt azt fejezi ki, hogy teljes egészében, a maga leplezetlenségében föltárul az ember és benne a kicsisége, az oktondisága, az elesettsége, a rászorultsága, a végessége. Szilágyi Domokosnak, az erdélyi költőnek van egy nagy verse, arról szól, hogy a kórházban agonizál egy öreg bácsi és lecsúszik róla a lepedő, mert tudjuk, hogy az intenzív osztályokon már nem is öltöztetik föl a beteget, csak egy lepedő van rajta. Aztán lecsúszott a lepedő, és az öreg, beteg, roncsolt test ott fekszik. Szegyen. Csak egy ápolónő kiáltozik a versben: takarjátok be nagyapát! Vagy, ahogy olvassuk a teremtés történetében, Mózes 1. könyve 2. részének végén, Isten megteremtette a férfit és a nőt és elhelyezte őket a paradicsomkertben és mezítelenek voltak és nem szégyellték (1Móz 2,25). Még a bűneset előtt. De bűneset után, amikor lelepleződik az ember, az a szegyen. Ugyanakkor ez a szó azt is kifejezi, hogy a szegyen miatt, a leleplezettsége miatt, az erőtelensége, a végessége miatt az ember föltartóztatik, akadályokba ütközik, nem jut előre. Egy tapodtat sem tud tenni, fénycsóvába kerül és megbénul, mint amikor éjszaka az autó fénykörébe kerül az úttesten átszaladó kis állat, s csak ott áll szerencsétlen rémülten a fényben. Ilyen a szegyen következménye.

A királyok előtt – mondja – szólok a Te bizonyosságaidról, és nem szégyenülök meg. Micsoda nagy ív ez! Az imént még arról beszélt, hogy Uram, ne vond meg tőlem beszédedet, a beszédedben bízom. Nem a magam beszédében, nem a magam eszében, nem a magam ügyességében bízom. És most azt mondja, hogyha a Te beszédedet, bizonyosságaidat mondom, a hatalmasok, a valakik, a nagyok, a bölcsék előtt nem szégyenülök meg. Mert Istennek a beszéde, Istennek az önkinyilatkoztatása, Istennek az önfeltárulkozása Jézus Krisztusban beburkol engem. Bűn ruháját

vessük el a szövetség vére által, vétkeink fedezzük el Tőled nyert fehér ruhákkal, - énekeljük az énekünkben. Leöltözés és felöltözés. Lelepleződünk, ha a magunk bölcsességében vagyunk, lelepleződünk, ha a magunk okosságában vagyunk, nem kell ahhoz nagy rángatózásnak lenni itt, Pomádé királyok vagyunk mindannyian: megtapsoljuk magunkat, milyen szép ruhánk van, megtapsolnak, szeretnek, körbeudvarolnak. De kik? Akik a pénzünket akarják elvenni. De csak dicsködünk, míg meg nem szólal valaki: de hisz' meztelen. Nos, ennyit ér a magunk okossága! De mennyit ér az Isten beszéde? Mennyit ér? Meg nem szégyenülök! Királyok előtt sem szégyenülök meg. Sőt, a királyok királya előtt sem szégyenülök meg, coram Deo, Isten előtt sem szégyenülök meg, ha az Isten beszédét mondom! Isten előtt megállva, tudjuk, nincs nekünk mit mondanunk. Csak azt mondhatjuk, ha tudjuk mondani, ha hagytuk, hogy Ő megtanítsa minket, ha engedünk, hogy a szívünkbe írjon, amit Luthernek így tanított Staupitz: hiszem a bűnök bocsánatát. És végül, azt mondja a zsoltáros: gyönyörködöm parancsolataiban, amelyeket szeretek, felemelem kezeimet parancsolataid után, melyeket szeretek és gondolkodom rendeléseidről. A szegény valamiféle esztétikumban vett rútságot is jelent. Elszégyelli magát az ember, szépeknek gondolta önmagát, de lám, nem szép. Elszégyelli magát az ember, mert azt hitte, hogy valami nagyon nemes dolgot csinál, s kiderül, hogy nemtelen. Elszégyelli az ember magát, vagy megszegényítik, amikor azt hiszi, hogy valami nagyon becses dologban forog, és az egész csak egy nagy becstelenség. Ami szégyellni való, abban nincsen gyönyörködni való. Fordít a zsoltáros a kölcsönösség jegyében és azt mondja, én ugyan magamban nem tudok gyönyörködni, de a Te beszédedben tudok gyönyörködni. Mert szeretem rendeléseidet, szeretem törvényeidet, szeretem igazságodat, jók a Te határozataid, az Isten beszéde jó, szép és igaz.

Azért fontos ezt a verset különösen is a szívünkbe írni, mert Pál apostol a Római levélben ezt a zsoltárverset idézve mondja, hogy gyönyörködöm az Isten beszédeiben a belső ember szerint. És tudom a belső ember szerint, hogy jó az Isten beszéde. De jaj – mondja az apostol –, fölfedezek magamban egy másik törvényt, egy másik akaratot, egy ellenakaratot, amelyik nem akarja, hogy akarjam az Isten törvényét megtartani. És így kiált fel a végén: óh, nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem a halálnak egy testéből?! (Róma 7,22-25) Kicsoda szabadít ki engem ebből az örült dilemmából, hogy szeretem az Isten beszédét, jó az Isten beszéde, áldott a számomra az Isten beszéde - és mégis van bennem valami, ami újra meg újra lelepleződik, újra meg újra megszegényít, újra meg újra ürességbe és gyengeségbe hagy, egy másik akarat, egy ellenakarat, magam istenkedésének az akarata, amelyik arra készlet, hogy ne járjak az Isten útján. Óh, nyomorult ember – kicsoda szabadít meg engem? Ezért olyan súlyos ennek a szakasznak újra az első verse: *szálljon rám, Uram, a Te kegyelmed, a Te szabadításod, amint megígérted.*

Szeretem az Isten törvényét, gyönyörködöm az Isten beszédeiben, szólok az Isten rendeléseit, tágas téren járok, nem szégyenülök meg, bátorságot kaptam, bizodal-mam van Istennek ígéjéből, nem távozik el az Ő beszéde az én számtól. De csak akkor, és csak úgy, ha meglátogat engem Isten kegyelme, elérkezik hozzám úgy, ahogy megígérte, ezért van bizodal-mam az Ő ígéjében. Kedves testvérek, tágas

térre vágyunk mindannyian, szeretnénk, ha az igazság beszéde soha el nem távozna a szánkról, szeretnénk a nagyoknak is Isten beszédét mondani és soha meg nem szégyenülni, és kívánjuk, hogy a gyönyörűség, az öröm, az Isten ígéjének a szeretete teljesen betöltsön bennünket. Kiáltunk hát együtt a zsoltárossal, szálljon reám Uram a Te kegyelmed, a Te szabadításod, amint megígérted. Ámen

Imádkozzunk!

Köszönjük Mennyei Atyánk, hogy a testté lett Ige Jézus Krisztus által szégyenből öröme, szűkösségből tágas térre, szorongattatásból szabadságra, keserűségből szent ujjongásra és öröme vezet bennünket. Kérünk, soha ne vond meg szánktól a Te Igédet, hogy tudjuk mondani az igent igennek, a nemet nemnek, az igazságot igazságnak, a hamisságot hamisságnak. Úgy, ahogy bennünket szent Igéd által tanítasz, oktatsz, oltalmazol és vezetsz. Írd most is Igédet szívünkbe, és add, hogy a szükség óráján ott legyen ajkunkon is boldog és hálás bizonyoságtételben.

Kérünk Urunk elesett és megfáradt testvéreinkért, újítsd meg életükben gyógyító erőidet, buzdítsd és bátorítsd őket szent ígéreteiddel, hozd őket vissza közénk, hogy gyógyulásukért velük együtt magasztalhassuk és dicsőíthessük Nevedet. Kérünk Urunk a gyászolókéért, a szomorkodókért, azokért, akik a mostani napokban állnak meg szerettük ravatalozója mellett. De kérünk mindannyiunkért Mennyei Atyánk, akik ezekben a napokban eltávozott szereteteinkre emlékezünk, sírkerteket járunk, régi kedves alakokat idézünk fel, a szomorú emlékezés helyett a boldog feltámadás reményét önts és áraszd a szívünkbe.

Kérünk Urunk minden keresztyénért szerte a világon, különösen azokért, akik a Krisztus neve megvallásáért hátratételt, szenvedést és üldöztetést szenvednek, teljesítsd rajtuk Igédnek ígéretét, add, hogy ne szégyenüljenek meg még királyok és hatalmasok előtt sem. Írd szívünkbe Igédet, áldd meg azt bennünk, hadd teremjük meg gyümölcsét nagy neved dicsőségére. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU